

[Holger Larsen.]

ansvarsløse; de tror, at Overfarten tager en Time eller halvanden. En gammel Kone paa 70 Aar, som rejste, og som maaske aldrig har set Store Bælt før og ikke har anet noget som helst om de Vanskeligheder, der kan indtræde, maa være fuldstændig ansvarsfri.

Ministeren har Ret i, at der ingen Mangel var paa Proviant. Men det betyder ikke noget for dem, som er sultne og ikke kan købe eller laane eller ikke vil laane. Altsaa, naar Ministeren siger, at i Fremtiden skal der blive passet bedre paa, maa det være saaledes, at naar et Skib sidder fast derude, og Opholdet strækker sig — man kan sætte et Minimum — over en 6—8 Timer, maa Passagererne kunne forlange, at der gives dem Proviant gratis. I alle Tilfælde, naar Folk sidder som Havarister paa et Skib, naar det ikke er Isen, der er Skyld i, at det ikke kan komme videre, men Skibet har tabt Skruen, og det er Statsbanerne, der er Skyld i, at de ikke kan komme videre, maa man bekoste disse Menneskers Underhold. Hvad vilde der være sket, hvis $\frac{2}{3}$ af dem havde sagt: Nu tager vi Provianten? Skulde de saa straffes bagefter? Nej, $\frac{2}{3}$ af 250 Mennesker kan Mandskabet ikke saadan køre frem og tilbage med; og det er faktisk det, der er gjort Forsøg paa. For ellers bliver Rejsen alt for urimelig vanskelig for fattige Folk; under visse Forhold maa der kunne udleveres Proviant.

Ministeren dvælede saa ved Priserne. Jeg tror ikke, Priserne var opskruet udover, hvad de allerede var; naar Statsbanerne skal have en Gevinst ved at leje Restaurationen ud saa dyrt som muligt, maa jo Priserne blive forholdsvis høje. Men jeg tror, at Varerne ikke kunde leveres i tilstrækkelig Godhed som under normale Forhold, og saa maa Priserne være lavere. Jeg var Vidne til, at en ung Mand sendte Bud efter en Portion Havregrød. Jeg ved ikke, hvor stor en Portion Havregrød skal være; det er muligt, at det var en dobbelt Portion, men den kostede 2 Kr. Og 2 Kr. for en Portion Havregrød i Snestorm paa en Havarist det er jo ganske forfærdeligt. De Damer, der var til Stede, sagde, at en saadan Portion kunde laves for 10 Ø., og den skulde han give 2 Kr. for. Og det var en fattig, ung Mand, for ellers bestilte han ikke Havregrød Kl. 4 om Eftermiddagen, hvor man ellers bestiller Kaffe.

Ministeren talte om Kassen med Medicin. Jeg tror gerne, den var til Stede, men man maatte tilføre Medicin fra „Mjølner“,

da den kom i Nærheden. To Mand maatte under farefulde Forhold begive sig til „Mjølner“ for at faa fat i Medicinen.

Jeg synes, jeg kunde spore, at Ministeren mente, jeg havde overdrevet min Skildring. Det er jeg ked af, for der var ingen Overdrivelse deri. Jeg skal derfor med Formandens Tilladelse citere et kort Stykke.

Formanden: Det maa være meget kort.

Holger Larsen: Det er meget kort, men ogsaa meget betegnende. Det er en Artikel i „Berlingske Tidende“, skreven af en Passager, ikke paa „Tyr“, men paa Undsætningsbryderen „Mjølner“. Han skriver om Passagerenes Tilstand:

„Saa kommer Paasagererne fra „Tyr“ — grædende og syngende, glade og bevægede, en ung Mand hopper over Isen, idet han spiller paa sin Mandolin. Matroserne bærer smaa Børn paa Armen, syge Mennesker vakler blege af Sted, alle tynnes de af Vægten af Kofferter og Haandbagage. Tunge Sække med Pengepost og andre Værdiforsendelser transporteres af Sted. Paa Baarer bærer man de syge under røde Filttæpper, som aftegner sig skarpt mod den hvide Is. Forsigtigt bæres de og løftes om Bord. Her er ogsaa Barnevogne og Mødre, som giver deres Børn Bryst. Her er gamle og unge, fattige og velhavende, barhovedede unge Mænd og unge Piger i tynde Balsko.“

Jeg tror, at den Artikel, en Skildring, set fra Undsætningsskibet „Mjølner“, af de Skarer, der kommer der, er fuldkommen rigtig. Den falder ganske nøje sammen med min Skildring.

Men de Ting, jeg før dvælede ved, som Statsbanerne i Øjeblikket er i Stand til at bøde paa, synes jeg Ministeren gik forfærdelig let hen over, f. Eks. Flyvningen. Jeg maa hævde, at baade overfor Marineflyverne, som altsaa er Statens, og overfor et Flyvebaadsselskab, der mig bekendt skal have et stort Statstilskud for overhovedet at kunne klare sig, maa Staten have saa megen Indflydelse, at man kan komme bort fra det meningsløse i en Flyverute, der begynder her i København og stopper opovre i Marslev. Saa kunde man for den Sags Skyld godt begynde oppe i Stockholm for at ende opvre ved Esbjerg. Der maa kunne arrangeres en Flyverute mellem Korsør og Nyborg og tilbage igen, en Flyverute, som ikke skulde koste 75 Kr., men højst en 15 Kr. Om Statsbanerne saa skulde give et Tilskud, hvad gjorde saa det? Jeg skulde tro, det var Penge, der vilde komme igen gennem den